

?El primer fred

Trauré la jaqueta negra de botons i aquell vestit on puc amagar els dits

Foto: Amanda Tipton

Tenia la finestra ben oberta quan has arribat. L'he ajustada fins a deixar-ne un pam, per rebre't amb mesura. He tret la manta grossa i suau de l'armari de dalt i l'he estès i ha quedat mig rebregada. I tota la meua pell t'ha retrobat.

Trauré la jaqueta negra de botons i aquell vestit on puc amagar els dits. Sortiré al carrer i m'aturaré davant d'una fulla que ha mort abraçada a ella mateixa. I la recolliré i el meu palmell serà el seu últim llit. I dues passes enllà, faré el mateix amb una d'un roig encès que encara tindrà el cos obert, i un vent suau la durà massa lluny del seu arbre.

Estrenaré els mitjons de llana de Galway i hi caminaré per casa. Em compraré, com sempre, unes botes marró o beix, de cordons llargs i taló de tres dits. Trauré la closca de les castanyes mentre penso en la closca d'altres coses. I la nit vindrà abans i les nits duraran més. I la llenya cremarà i m'ho miraré perquè em fascina allò que es crema: hi reconec alguna cosa que fa que em

costi apartar-ne els ulls.

Estimada tardor, no t'he esperat, però tenia tantes ganes que arribessis. Ja ho saps, soc del teu color i viuria sempre en els teus carrers mal escombrats. Vine, crema't a poc a poc, que vull ser una de les teves espurnes vives i aviat hauré de tancar la finestra del tot.